

fers Bestaaffenhed. Selv om der kom en anden Regjering, vilde denne jo ikke være udrustet med en større Magtfuldkommenhed til at fjerne Modstanden mod disse Anskuelser, og den ærede Læser selv turde jo ei paastaa, at en saadan Magtfuldkommenhed laa indenfor nogen Regjeringens Omraade. Det forekommer mig derfor uigjendriveligt, at saaledes som Situationen nu en Gang er blevet, vil der ikke kunne være Tale om en frugtbar Samarbejden mellem Regjeringen og Folkethinget, saalænge det nuværende Flertal staar med det politiske Program, som det hidtil har fastholdt. Forholder dette sig saaledes, da ser jeg ikke rettere, end at Opløsning er den eneste Maade, hvorpaa et bedre Forhold imellem Lovgivningsmagtens Bestanddele kan tilveiebringes. Det blev af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. W. Hansen) urgeret, at den eneste rette Vej, Regjeringen kunde gaa, naar den vilde undgaa saadanne Konflikter som den i Dag foreliggende, var at forelægge Lønningsloven til Revision. Vi vide jo imidlertid Alle af Erfaring, at Lønningslove kunne af Regjeringen blive forgyæves forelagte Thinget, undertiden i tre Aar efter hinanden, saaledes som Tilfældet har været med de militære Lønningslove, — og da spørger jeg, om der efter disse Erfaringer kan være nogen Opfordring for Regjeringen til at følge denne Vej. Jeg tillader mig at tilbagefalde i Erindringen en Bemærkning, hvormed jeg sluttede i forrige Session, den nemlig, at saalænge det nuværende Folkething vedbliver at modtage Regjeringens Forslag saaledes, som det gjør, er der ikke nogen stor Opfordring for Regjeringen til at vedblive med at forelægge Lovforslag, der synes forud dømt til at kastes i Papirkurven.

Minestad: Jeg kan væsentlig slutte mig til de to foregaaende Lædere, men skal dog tilføje et Par yderligere Bemærkninger, hvortil jeg er bleven foranlediget ved de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg). Det ærede Medlem begyndte som sædvanlig med en Position af, at Folkethingets Flertal havde vist den yderste Grad af Ansødeligheden i denne Sag, ligesom han jo altid finder, at det viser Ansødeligheden ogsaa i alle andre Sager, og han begrundede denne Sætning nærmere derved, at man iaar havde opført paa Finantsloven de forskellige Lønningsfagen vedrørende Posten paa en Maade, som fjernede de Indvendinger, der ifjor fra Regjeringens og navnlig det andet Things Side kunde gøres imod, at man saaledes indførte en hel Lov paa Finantsloven. Det var nu saa overmaade yndigt som saa meget andet af, hvad det ærede Medlem siger, men senere hen kom han dog og meddelte den under disse Omstændigheder foruroligende Oplysning, at i Virkeligheden var det aldeles det Samme, enten Kalløget staar, som det nu er foreslaaet af de

ærede Herrer, eller om det staar saaledes, som det var foreslaaet ifjor af det ærede Medlem, idet han nemlig hævdede — det ærede Medlem hævder ogsaa undertiden — lige overfor, hvad der var fremsat af foregaaende Lædere, at Regjeringen ikke kunde bruge de saaledes anviste Betsløb paa anden Maade end den, som var forudsat i Betænkningen. Hvis dette er rigtigt — hvad jeg ikke skal indlade mig paa her at undersøge — saa er altsaa hele Forskjellen den, at man, istedetfor at sætte det virkelige ind i Loven, har sat en Lov ind, som blot skal have sin Forklaring, sit Supplement i Noget, der ligger aldeles udenfor den og enhver anden Lov. Derfor tror jeg, at denne overordentlige Ansødeligheden vist kun er tilstede i det ærede Medlems Indbildning. Søvrigt kan jeg ikke negte, at det gjorde mig ondt — ondt for det ærede Medlems egen Skyld — at høre det ærede Medlems Foredrag, thi det smertede mig at høre, at han nu havde faaet en ny Skuffelse. Jeg troede, det var saa ganske deilig. Efterat man nu var bleven af med det friheds- eller folkefjendelige Ministerium — eller hvad det nu var, at det forrige Ministerium hed — og var naaet til sine Omstændigheder, troede jeg, at man kunde befinde sig i en sand paradisisk Tilstand, men nu er det ligesaa galt igjen, ja, det er, efter hvad jeg hører, paa en Maade endnu værre, thi det forrige Ministerium havde, efter hvad det ærede Medlem sagde, den Mangel, at det ikke vilde indkomme Folkethinget, men ved det nuværende Ministerium er der den endnu ulykkeligere Omstændighed, at det ikke kan indkomme Folkethinget. Af det forrige Ministerium kunde der dog ved Anvendelsen af en større Grad af Forsigtighed, ved at holde paa det, have været naaet et for dem gunstigere Resultat, idet Ministeriets Billie jo kunde forandres; men med det nuværende Ministerium er det rent galt; thi selv om det vil nok saa gjerne, kan det ikke indkomme Folkethinget. Han sagde, at man havde ventet saa sikkert, at dette Ministerium vilde have stillet sig paa Folkethingets Side. Jeg veed nu ikke, hvem denne „man“ egentlig er, eller hvem det ærede Medlem tænker paa ved denne „man“, der saa sikkert havde ventet det (En Stemme: Folkethingets Flertal). Det ærede Medlem taler altsaa paa Folkethingets Flertals Begne (Holstein-Ledreborg: Nei, jeg sagde: Folkets Flertal). Ah, det ærede Medlem taler for Folkets Flertal, ja det maa jeg sige, at det vidste jeg nu ikke af. Det ærede Medlem fjender maatte Folkets Flertals Billie endnu næiere, end det er mig bekendt, at den egentlig foreligger, men jeg veed i saa Fald ikke, at Folkets Flertal, som det ærede Medlem har havt denne Leilighed til at udvegle Tanker med, just har været berettiget til at nære den bestemte Tro, at dette Ministerium vilde, som det hedder, stille sig paa Folkethingets Side. Dette har det neppe havt til-